

ת"ד 5236/09/18 - מדינת ישראל נגד אוהד פרץ

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

26 אפריל 2022

ת"ד 5236-09-18 מדינת ישראל נ' פרץ

לפני כבוד השופט אלכס אחטר
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

ע"י בא כוחה עו"ד מילנה סדיקוב

נגד

הנאשם

אוהד פרץ

ע"י בא כוחו עו"ד שחר גולן

גזר דין

מבוא:

הנאשם חזר בו מכפירתו בטרם נשמעו הראיות, הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, לפיו בתאריך 13.06.18 סמוך לשעה 01:30 נהג ברכב פרטי מסוג מזדה מספר 44-373-55 (להלן: "רכב א") בכביש 4 מכיוון דרום לכיוון צפון סמוך לק"מ 163.3 או סמוך לכך. אותה העת, במקום הנ"ל ממול ולקראת רכב הנאשם, עמדו עקב תאונה מוקדמת רכב מסחרי מסוג רנו 39-364-79 (להלן: "רכב ב") נהוג על ידי מגיס סהלו (להלן: "נהג רכב ב") ורכב פרטי מסוג הונדה מספר 84-275-67 (להלן: "רכב ג") נהוג על ידי לובקובסקי איליה (להלן: "נהג רכב ג").

בסמוך למקום התאונה המוקדמת עמדו בשול ימין רכב פרטי מסוג הונדה 13-358-63 (להלן: "רכב ד") נהוג על ידי מואס חיים (להלן: "נהג רכב ד") ורכב פרטי מסוג פורד 98-802-54 (להלן: "רכב ה") נהוג על ידי יצחק שורץ (להלן: "נהג רכב ה").

הנאשם נהג רכבו בחוסר זהירות, בכך שנרדם, לא שם לב לדרך, לא שמר על רווח מתאים, התקרב יתר על המידה לרכבים ב' ו-ג' והתנגש עם חלק קדמי של רכבו בחלק קדמי של רכב ב' ובחלק קדמי של רכב ג'. כתוצאה מההתנגשות רכב ג' נהדף ופגע ברכבים ד' ו-ה' (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם חבלות של ממש המתוארות בכתב האישום המתוקן ונזקקו לטיפול רפואי: רותם שוורץ, נוי בלסיאנו, לוי אוריאן, נהג רכב ב', נהג רכב ג' ונהג רכב ה'. כמו כן נגרם נזק לרכבים.

במועד התאונה נהג הנאשם וזאת על אף שרישיון הנהיגה שלו פקע בתאריך 11.12.13 ונהיגה ללא ביטוח תקף.

בנסיבות אלה הורשע הנאשם **בנהיגה ללא רישיון נהיגה** - עבירה על סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א

1961 (7102), **נהיגה בחוסר זהירות** - עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961 (2429) + סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961 (2009), **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף** - עבירה על תקנה 21(ב) (2) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961 (2425), **אי שמירת רווח** - עבירה על תקנה 49 לתקנות התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א 1961 (6421) **ונהיגה ללא ביטוח** - עבירה על סעיף 2(א)+(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח) תש"ל 1970 (2106).

בהתאם להסדר טיעון שגובש בין הצדדים, הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן והופנה לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן. לא גובשה הסכמה עונשית בין הצדדים.

תסקירי שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות

מטעם שירות המבחן הוגשו 4 תסקירים שנפרשו על פני תקופת זמן של כשנה. בקצרה, מהתסקירים עולה כי הנאשם, בן 33, גרוש ואב לפעוטה. הנאשם לא השלים 12 ש"ל ככל הנראה על רקע בעיות קשב וריכוז, התגייס לצבא אך שוחרר על רקע של אי התאמה ועובד באופן לא רציף.

הוריו של הנאשם גרושים ואביו התמודד עם התמכרות לסמים. גם לחובת הנאשם הרשעה בעבירת סמים בגינה נדון לעבודות שירות.

הנאשם פתח עסק ונאלץ לסגור אותו עקב חובות. בשל חובות אלה, נטל הלוואות מגורמים שונים, חלקם בשוק האפור והחל להסתובב עם חברה שולית.

בעקבות נזקקות טיפולית בתחום הסמים, שילב שירות המבחן את הנאשם בתכנית שיקומית, לרבות ביחידה להתמכרויות, ועקב אחר הנאשם מעת לעת אולם הנאשם לא צלח את התכנית ולא התמיד בתכנית הטיפולית.

בהתייחס לעבירות שביצע בתיק זה סיפר שיצא עם בן דודו לבילוי אולם מאחר שבן דודו היה שיכור, הוא נהג ברכב למרות שידע שאין לו רישיון בתוקף. הנאשם מסר שהוא יודע שזו הייתה טעות והוא מצטער עליה. כמו כן תיאר שבמועד האירוע שרר ערפל כבד והכביש היה רטוב והוא ככל הנראה נרדם מאחר שהיה עייף ולכן התנגש במכוניות שכבר היו מעורבות בתאונה קודם לכן. שירות המבחן התרשם שהנאשם עסוק בעצמו ובמחירים אותם משלם והתקשה להביע אמתפיה לנפגעי התאונה עם זאת, כן הביע צער על הפגיעה בהם.

כאמור, מאחר והנאשם לא התמיד בתכנית הטיפולית, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית אלא המליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית שתהווה גבול ברור להישנות ההתנהגות.

מטעם הממונה על עבודות השירות התקבלה חוות דעת שמצאה את הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות בבית חולים שוהם בפרדס חנה.

טיעונים וראיות הצדדים לעונש:

מטעם המאשימה העידו נהג רכב ה', מר יצחק שוורץ, ונהג רכב ג', מר איליה לובקובסקי וכן הוגש מכתב שכתבה הנפגעת, הגברת רותם שוורץ. כמו כן הוגשו מסמכים רפואיים של כלל הנפגעים.

מר שוורץ סיפר שראה את התאונה הראשונה מרחוק ומאחר שטרם הגיעו כוחות ההצלה, עצר את רכבו בו נסע יחד עם ילדיו, על מנת לעזור לנפגעים שהיו לכודים ברכבים. עוד סיפר שהחנה את הרכב באופן בטוח מצד ימין והוא וילדיו יצאו מהרכב על מנת לסייע כאשר שמע את רכבו של הנאשם מאיץ ופוגע בהם. כתוצאה מהפגיעה, הוא, שתי בנותיו ובנו "הועפו" לתעלה שליד הכביש ואילו חברה של בנו "הועפה" לגבעה מעבר לתעלה. בעקבות כך נפצעו שתי בנותיו וחברתו של בנו באופן חמור.

מר לובקובסקי העיד שאיבד הכרתו לאחר שנפגע בתאונה הראשונה ולכן לא יכול לספר על התאונה שגרם הנאשם אולם למיטב ידיעתו ספג פגיעות הן בתאונה הראשונה והן בתאונה שגרם הנאשם וכתוצאה משתיהן, הוא הוכר כנכה 37% לצמיתות, עובד בעבודה משרדית במקום תפקידו הקודם ולא יכול יותר לעשות ספורט.

ב"כ המאשימה טענה בטיעוניה לעונש שהנאשם הורשע בעבירות חמורות הפוגעות בבטחון המשתמשים בדרך, בשמירה על בטחון הגוף ושלמותו ובסדר הציבורי.

הנאשם נהג על אף שהיה עייף, ולמרות שרישיון הנהיגה שלו פקע 5 שנים קודם לכן. בנוסף לכך, הנאשם לא שמר על רווח, לא הבחין ברכבים שעמדו בכביש והתנגש ברכביהם של הנפגעים. כתוצאה מכך גם הנהגים שהיו מעורבים בתאונה הקודמת, וגם עוברי הדרך שנחלצו לעזרתם סבלו מחבלות קשות ונזקקו לטיפול ממושך. מעשיו אלו של הנאשם מעידים על רשלנות גבוהה.

כתוצאה מהפגיעה הקשה, השתנו לחלוטין חייהם של הנפגעים. כך למשל עד תביעה 3 שהיה אדם צעיר ופעיל הן בעבודתו ביחידה מבצעית והן בעיסוקיו בשעות הפנאי ואולם כיום, הנפגע נאלץ לעבוד בעבודה משרדית, איננו יכול להתאמן ונזקק לעזרת הזולת. כתוצאה מהפגיעה הקשה ומהסבל והכאב שהמלווים אותו עד יום, יאלץ הנפגע לעבור ניתוח להחלפת ברך וזאת לאחר שעבר הליך שיקום ארוך של כחודשיים אשפוז בטיפול נמרץ וארבעה חודשים שיקום בבית לוינסטין.

ב"כ המאשימה התייחסה לעברו התעבורתי של הנאשם כאשר לחובתו 8 הרשעות קודמות ואחת מאוחרות לתאונה, לרבות נהיגה במהירות מעל למותר ונהיגה תחת השפעה.

ב"כ המאשימה צירפה פסיקה רלוונטית לטעמה אך לא טענה למתחם ענישה. עוד ביקשה מבית המשפט לאמץ את המלצת התסקיר ולהשית על הנאשם ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל למשך 6 חודשים, פסילה בפועל למשך 3 שנים לפחות, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי משמעותי.

ב"כ הנאשם הפנה בטיעוניה לעובדה שהנאשם הודה בנהיגה ללא רישיון לאחר שרישיונו פקע ולא משום שנפסל או

שכלל לא הוציא.

בהתייחס לנסיבות התאונה טען שהנאשם גרם לתאונה אך ביקש להקל ברמת הרשלנות שתיוחס מאחר שבמקום כבר אירעה תאונה קודמת שחסמה חלק מהנתיבים, מדובר היה בשעת לילה ומזג האוויר לא היה טוב. הנאשם לא היה שיכור ולא נהג בפרעות ולמעשה, נהג רק משום שהאדם שהיה אמור לנהוג, היה שיכור ולכן נהג במקומו. ב"כ הנאשם הדגיש כי אותו אדם שהיה אמור לנהוג, השתכר וביקש מהנאשם לנהוג במקומו היה אחד הנפגעים בתאונה. עוד הדגיש שנפגע זה, מר אוריאן לוי, ידע על פקיעת רישיונו של הנאשם ולמרות זאת, ביקש שינהג.

באשר לחומרת פציעתו של מר לובקובסקי טען ב"כ הנאשם שעיקר נזקיו נבעו כתוצאה מהתאונה הראשונה ולא עקב התאונה לה גרם הנאשם. בנסיבות אלה, סבר ב"כ הנאשם שהרף העליון של מתחם העונש ההולם הוא 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

לעניין נסיבותיו של הנאשם, ציין ב"כ הנאשם שמאז התאונה, דהיינו מזה 4 שנים, לא נרשמה לחובת הנאשם כל הרשעה ואין המדובר בעבריון רצידיבסט השב ונוהג ללא רישיון. בנוסף, הפנה לחסכון בזמנו של בית המשפט והעדים וכך גם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גרוש ואב לילדה הנאבק בחובות רבים.

בנסיבות אלה, ביקש ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם מאסר קצר בעבודות שירות ולהימנע מלהטיל על הנאשם קנס.

הנאשם אמר שלקח את הרכב מבן דודו שהיה שיכור כדי שלא תקרה תאונה ובסוף יצא שהוא התנגש ברכבים. הנאשם התנצל וביקש סליחה מהפצועים ומסר שהוא רוצה לחזור לאשתו ולילדה שלו.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בענייננו, הנאשם הורשע בעבירות חמורות ובנסיבות ביצוען עת נהג כשאין ברשותו רישיון נהיגה בתוקף, בקלות ראש, בהיותו עייף, לא שמר על מרווח ופגע ברכבים המעורבים.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

על חשיבותה של ענישה מרתיעה בתאונות דרכים, בהם נגרמות חבלות ופציעות חמורות עמד בית המשפט ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

עוד נקבע בפסיקה התואמת לענייננו לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14 מ"י נ' רפאל ביטון [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

באשר לחומרת העבירות, הנאשם נהג על אף שידע שאין ברשותו רישיון נהיגה תקף וכן נהג כשהוא עייף. בהגיעו למקום התאונה, נרדם הנאשם, לא שעה למתרחש בכביש ולא הבחין ברכבים שהיו על הכביש בשל תאונה קודמת, על אף שהעדים העידו שניתן היה לראות את התאונה מרחוק. כתוצאה מרשלנות זו התנגש ברכבים המעורבים ואלו בתורם פגעו בעוברי הדרך שנחלצו לסייע וגרמו לפציעותם. כלל הנסיבות מצביעות על רשלנות שאיננה רגעית אלא מתמשכת כאשר למעשה הנאשם נוטל על עצמו סיכון בלתי סביר לגרימת תאונה קשה. סיכון שלמרבה הצער התממש. כך גם, בבחירתו לנהוג ברכב בהיעדר רישיון נהיגה תקף ופוליסת ביטוח תקפה, לקח הנאשם סיכון שבקורות תאונה, לא יהיה לנפגעים כיצד להיפרע. כפי שציין ב"כ הנאשם אמנם לעבירות אלה לא נלוו עבירות חמורות אחרות ואולם די בעבירות אלה ובהחלטות שקדמו להן כדי לקבוע את רמת הרשלנות כגבוהה.

באשר לטיב החבלות, מר סהלו ומר לובקובסקי סבלו מחבלות חמורות באיברים פנימיים, שברים בגפיים, שברים בצלעות נזקקו לעבור ניתוחים ולטיפולים רפואיים רבים. מר לובקובסקי אושפז כחודשיים בבית החולים הלל יפה, ולאחריו 4 חודשים בבית לוינשטין לשם שיקום. על אף מאמצי הטיפול, עד היום הוא סובל מהפגיעה הקשה וחיי השתנו מן הקצה אל הקצה - מלוחם ביחידה מבצעית וספורטאי למי שמוגבל לעבודה משרדית, אינו יכול לעסוק בענפי ספורט בהם עסק, מתהלך בצליעה עם קביים ונזקק לעזרת הזולת. כמו כן ועל אף גילו הצעיר, הוא נזקק לניתוח החלפת ברך, ניתוח אשר נדחה ככל הניתן בשל גילו. עם זאת, שני נפגעים אלו היו נהגי הרכבים שהתנגשו בתאונה הראשונה ומשכך, לא ניתן לייחס את פגיעותיהם לתאונה לה גרם הנאשם, וודאי שלא את כולן.

מנגד, בתאונה לה אחראי הנאשם, נחבלו 4 אנשים נוספים: רותם שוורץ שאושפזה 5 ימים לאחר שנגרמו לה שבר בכתף, חתכים ברגליים ושפשוף במצח, נוי בלסיאנו שנגרם לה שבר בצלע, לוי אוריאן שאושפז 7 ימים לאחר שנגרם לו שבר שהצריך ניתוח ברגל ימין וכן יצחק שוורץ שנגרמו לו שפשופים ביד ימין.

הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש לאחר ולכן יש לקבוע את הרף התחתון של המתחם מנתון זה (עפ"ת (חי') 4955-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל**, [ניתן ביום 08.06.20, פורסם בנבו]). תקופת הפסילה הנאותה שתוטל וכן קביעת עונש בדמות מאסר או צו של"צ ייגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חיי הנפגע.

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם, הינו ממאסר הצופה פני עתיד או צו של"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 3 חודשים ל- 30 חודשים (עניין ביטון וכן רע"פ 3972/19 **קנטור גוז נ' מדינת ישראל** ורע"פ 3065/19 **אהרון אסלן נ' מדינת ישראל** [ניתנו ביום 17.06.19, פורסמו בנבו]) לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 **סרפו נ' מ"י** (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבון של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

בעניינו, הנאשם בן 32, נשוי ואב לפעוטה.

הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן וחסך מזמנם של בית המשפט והעדים ויש לקחת בחשבון נתון זה לקולא בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם.

לחובת הנאשם 9 הרשעות קודמות לרבות הרשעה אחת בנהיגה תחת השפעה וארבע הרשעות בנהיגה במהירות מעל למותר אך רובן ככולן ישנות יחסית ומזה 4 שנים לא נרשמה לחובת הנאשם כל הרשעה הקשור בנהיגה. בנסיבות אלה, אינני סבור שעברו של הנאשם מכביד אלא דווקא שהנאשם הפנים את חומרת העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה ופוליסת ביטוח, אולי דווקא בשל התאונה, וכן כי לכל הפחות מזה 4 שנים נמנע מביצוע עבירות תעבורה.

המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם מאסר מאחורי סורג ובריח אולם עמדה זו איננה הולמת את חומרת העבירות ותוצאתן. כך גם, לא נעלמה מעיני פגיעתו האפשרית של מאסר בפועל, אפילו לתקופה קצרה בנאשם ובבני משפחתו. יתרה מכך, בשים לב לנסיבות שתוארו בתסקירי שירות המבחן, אינני סבור שיש אינטרס בחשיפת הנאשם לתרבות עבריינית ומשכך, איני מוצא לנכון להטיל עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

לאחר שנתתי את דעתי לנסיבות התאונה, רמת הרשלנות, עמדת שירות המבחן, החיסכון בזמן השיפוט, החרטה אותה הפגין הנאשם, מצבם הרפואי של הנפגעים והשפעת התאונה עליהם עד היום, באתי לכלל מסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם.

עניין נוסף הוא מידת הפיצוי אותו ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם. בנסיבות העניין ומבלי להקל חלילה ראש מעצם חומרת פציעותיהם וחבלותיהם של המעורבים, אשר קרוב לוודאי יימצו את מלוא זכויותיהם לפי חוק הפל"ד, אני סבור שלאור קשייו הכלכליים של הנאשם, יש לקחת בחשבון את ההשלכות של הטלת פיצוי בסכום שהנאשם לא יוכל לעמוד בו. מסיבה זו, וכן לאור עמדת המאשימה כפי שהובעה בבקשה שהגישה לתיק בתאריך 15.03.22 לא אטיל על הנאשם קנס.

כאמור, לתאונה זו קדמה תאונה אחרת בין רכב ב' לבין רכב ג' לה היה אחראי נהג רכב ב' (1325-09-18), ועל נהג רכב זה הוטל לשלם פיצוי לנהג רכב ג' כך שגם עובדה זו משפיעה על גובה הפיצוי שיוטל על הנאשם. כמו כן, משנטען שהנפגע אוריאן לוי ביקש מהנאשם לנהוג על אף ידיעתו אודות היעדר רישיון נהיגה בתוקף של הנאשם וכן היעדר פוליסת ביטוח בתוקף, לא מצאתי לנכון לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי לטובתו בהליך זה. על כן, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם פיצוי מידתי לנפגעות, הגב' שוורץ והגב' בלסיאנו, למרות הפגיעות הקשות שנגרמו להן.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 4 חודשים אשר יבוצע בעבודות שירות בבית חולים שוהם בפרדס חנה. הנאשם יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות בתאריך 13.06.22 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, מפקדת מחוז צפון, צומת מגידו, בסמוך לביס"ר מגידו וזאת לצורך קליטתו.
2. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, החל מהיום על עבירות של נהיגה בזמן פסילה - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה ו/או נהיגה הגורמת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 20 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית אשר רוצו זה מכבר, הפסילה תחושב מהיום וזאת ללא צורך בהפקדת רישיון נהיגה ו/או תצהיר ותרוצה במצטבר לכל פסילה אחרת ככל שקיימת ובמקרה שכזה ידאג הנאשם באמצעות ב"כ להגיש בקשה מתאימה למשרד הרישוי לצורך חישוב ביצוע הפסילות.
4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
5. פיצוי לנפגעים - עדת תביעה מס' 10 ברשימת עדי התביעה גברת רותם שוורץ, בסך של 3,000 ₪. עדת תביעה מס' 11 ברשימת עדי התביעה גברת נוי בלסיאנו, בסך של 1,500 ₪. הסכומים יופקדו בקופת בית המשפט ויועברו ע"י המאשימה לעדות תביעה 10,11 עד ולא יאוחר מיום 01.09.22.

בנסיבות העניין ולפנים משורת הדין החלטתי בדבר ההוצאות שהוטלו על המאשימה במסגרת הליך זה מבוטלת בזאת.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין אל הממונה על עבודות השירות וכך ייעשה גם במקביל ב"כ הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"ב, 26 אפריל 2022, במעמד הנוכחים.